

Wõta ja loe!

№ 18. — 2. aastakäik.

Ta sai paremaid mõtteid.

Frank Wangs.

Aga, kui ta paremaid mõtteid sai, ütles ta: mitu palgalist on mu isa, kellel leiba küll on, aga mina lähen hukka nälja pärast. Luuk. 15 : 17.

Arakadunud poeg sai paremad mõtted. Ta leidis iseennast. Ta hakkas mõtlema. Seda ta enne polnud teinud. Mõtlematult oli ta jätnud hea kodu ja armsa isa. Kaalumata oli ta heitunud pattu ja pahedesse ja sõlmainud suhteid, mis wedasid teda sügavusse. Patt oli ta pimestanud, nõiaстанud ja hurmanud. See oli teda wangistanud, hüpnootiseerinud ja teinud teda võimetumaks selgesti waatama ja kainelt mõtlema. Patt oli teinud teda nõdrameelseks.

Ja tead sa, patu loomus on juba seesugune. Ara mängi sellega. Ta on palju hädaohtlikum kui arwad.

Nüüd oli noormees hakanud jälle mõtlema. Ta leidis end uuesti. Kuid kus kohalt leidis ta end? Ta leidis end kaugel, kaugel patu, roojuse ja pahede sügavuses. Ta oli nii sügawale sattunud, et ta waewalt enam jaffas patustada; nii sügawale, et kellelgi polnud tahtmist teda aidata weel sügawamale. Ta oli saawutanud põhja.

Nii istub ta wõõral maal — rahata, sõpradeta — närudes ja mustuses, nälja kole piin waewab ta ihu ja südametunnistuse leegid põletawad hinge.

Siis ta sai paremad mõtted. Siis hakkas ta mõtlema ja õhkas: „Kui mitmel minu isa palgalisel on leiba külluses, kuid mina juren siin nälga.“

Mõtte kiirustas koju. Ta mäletas, mida kord oli omandanud, kuid



Kaugel isa kodust.

mis talt nüüd puudus. Mäletas, kuidas ta väikse poisikesena oli roninud pehmesse woodi ja hell ema oli põlmitanud ta juure kõneledes Jumalale oma nooremast lapsest. Ta mäletas aega, mil süütu oli veel ta hing ja rahu walitjes südames; mäletas aega, mil ta filmad olid olnud sama selged kui kaks taewa tähte ja ta keel sama määrimata kui kasteppiist.

Ja nüüd — nüüd oli kõik kaotatud.

Mäletan, kuidas kord hilja õhtul peale koosolekut olin minemas koju, kui mu vastu taarus wiltu üle tänawa joobnud mees. Nähes mind peatus ta ja palus mõnda senti.

„Ei, seda te ei saa,“ ütlesin ma, „sest te joote maha. Kuid ma aitan teid öömajale.“

„Kuidas härra sellega hakkama saab?“ küsis ta. „Keegi ei võta mind vastu, kuna olen nii joobnud.“

„Mina võtan teid vastu. Võite minu poole koju tulla. Võime väga hästi ühes asuda.“

Mina haarasin ta käewarrest ja wiisin ta koju. Kuid kui koju jõudsin ja ta seljast võttis näruse kuue, märkasin, et tal polnud särki.

„Kus on teie särk?“ küsisin. „Selle jõin maha täna õhtul. Kuid mitte ainult see pole läinud. Kõik on läinud. Kord olin õnnelik noor-mees. Sain üliõpilaseks hea tunnistusega. Walge müts oli kord mu peas. — — Kuid sattusin joomise kiuksi ja nüüd on kõik läinud.“ Ta puhkes nutma. Ta oli kaotanud selle, mida kord omas.

„Laulge mulle,“ ütles ta, „laulge mõni moll-laul. Rõugu mu elu on mollis.“

Seegi mees sai paremaid mõtteid. Võitlesime seltsis Jumala ees palwes rõhkem kui üks kord, enne kui paari päewa pärast lahkusime teineteisest.

Jumalaps, võta julgust, saa paremad mõtted. Ütle, kas ka sinagi pole kaotanud midagi sellest, mida kord omasid? Väga võimalik, et sa pole kaotanud nii palju, kui arakadunud poeg wõi joomar, kellega kohtasin tänawal, kuid sellegi pärast pead sinagi ärkama paremaile mõtteile, sest Jeesusjeta oled kadunud.

Kui arakadunud poeg hakkas mõtlema, märkas ta, et paljud teised omasid seesugust, mis tal puudus. „Kui mitmel mu isa sulastest on leiba küll, kuid mina — poeg, suren siin nälga!“

Ütle mulle õiglaselt, kas pole ka kunagi kohtanud inimestega, kellel on olnud midagi, mis sul puudub? Ma ei mõtle sugugi siin maiseid rikkusi ja andeid, waid mõtlen ainult waimulikke asju. Kas pole sa kunagi kofku puutunud kellegagi, kes on elanud rikkamat elu, kui sina, kellel on olnud nii palju taewast ta olemuses, et oled seda mürganud ja hakanud seda igatsema?

Mäletan, kuidas kord olin pöörmatuna ühel misjonikoosolekul. See oli päris harilik koosolek, ja ma ei mäleta ainukestki sõna, mis koosolekul räägiti. Mäletan waid, et lawal seisjis usklik noorsoo hull ja laulis. Nende laulus polnud midagi imelist, kuid nende nägudel oli midagi erilist. Nägin seal rõõmu, mida mul polnud. Nägin rahu, mis oli mulle tundmatu. Ja mäletan hästi, kuidas ma oma jumalatus hin-

ges õhfasin igatsewalt, oo et minagi wõiksin saawutada selle üliloomu-
liku, imeliku rahu, mis hiilgas päästetud noorte walgeil.

Ja tänu Jumalale! Ma jain selle, kui kadunud patusena põlwi-
tasin Seesuse ristil all ja wõtsin wastu päästmise ta armust.

Ja tead sa, noor sõber, sinagi wõid saada selle püha taewalise
anni. Kuid weel üks asi, millele kadunud poeg mõtles ärgates: „Mina
juren nälga.“

Ta nägi juba, kuidas ta kuiwetanud ihu pea kokku saaks warisema
ja pandakse enneaegsesse hauda ja ta nägi, kuidas ta rahutu waim astus
üle läwe hukkuwate patuste hulka. Siis ta tõusis ja läks koju!

Milliseks kujuneb sinu lõpp, kui nii edasi jatkad oma praegust elu?
Milliselt paistab su seesmine elu mõne aasta pärast, kui ikka mõtled,
tunned, räägid ja toimid, nagu oled teinud möödunud aastal.

Ruhu juhatawad sind su sõbrad?

Ruhu wiib sind tee, mida käid?

Rus weedad oma igawiku?

Arka põgenie jelle küsimuse eest? Beatu selle juures! Arka paremaile
mõtteile ja põgene Päästja juure nii kaua, kui armu üks on weel lahtil!

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

17

Teisipäew, teine päew.

Härja Hardy oli tahtejõuline mees, kes walitses enda üle, ent näha poega
sellisena mõjus rufuwalt. Prona Hardy kiljatas, haaras aga siis pojaft kinni ja
tõmbas ta majja, kuna härja Hardy lukustas ukse. Milline mureöö perekonnale!
Walu, mis toob surmajuhutum, ei saa wõrrelda sellega.

Saabus hommik nagu ikka. Peaaegu puhketa öö järele tõusis härja Hardy
oma teisel päewal. Alul tundus talle õhtune läbielamus kurja unenäona, siis aga
selgus talle, et kõik on hirmus tõde. Tema poeg joobnud! Näis wõimatuna, siiski
jeal ta lebas kõrwaltoas. Härja Hardy langes põlwili ja walus armu, korra-
ates aina: „Wägewaim Jumal, aita mind järgnewaid päewi kasutada õieti!“ Ja siis
astus ta wahwalt wastu uuele päewale. Peeti ühiselt nõu, härja Hardy koostas
lawa eelseiswaks päewaks.

Kõigepealt tahtis ta rääkida Jakob Hoytoniga, siis töötada kontoris ja kui
wõimalik, tulla koju einetama. Pärast lõunat oli Coville'i matus, sellest tahtis ta
ühes abitaajaga osa wõtta. Pärast pidi ta siis kõnelema Georgiga ja õhtul weel
kodus korraldama asju oma surma eel! Sellise päewaforruga lahkus ta kodunt.
George magas rasket und ja ärkas wiimats keskpäewal kange peawaluga. Betty
oli korduvalt läbi ukse waadanud, kas wend ju ei tõuse.

Georg unustas hetkeks peawalu.

„Betty, tule, teeme jälle rahu, ma ei mõelnud nii kurjasti. Tegin sulle üle-
kohut, ära mine pahaselt mu juurest!“ Kohe oligi Betty meelepaha haihtunud, ja ta
seis jäälle oma wenna kõrwal.

„Ma annan sulle midagi peawalu wastu, toon sulle süüa. Oma tegi korral-
duje, et Nooja sinule sõdögi kõrwale paneks, eks ole, ema?“

Wiimaste sõnadega pöördus Betty emale, kes just astus tuppa. Prona
Hardy wastas „ja“ ja istus poja woodi serwale, pannes käe poja laubale, just nii
nagu tegi enne Betty.

Noormehel tundus piinlik. Ta nägi walujooni ema näol, ei öelnud aga midagi.

„Betty, mine too Georgi eine,“ käskis proua Hardy, ja niipea kui Betty oli wäljunud toast, ütles ema pojale: „Georg, armastad sa mind?“

Georg oli oodanud midagi muud. Nüüd ta waatas emale, kelle üle põskede weeresid pisarad, ja ta parem mina ärkas. Ta haaras ema kae, sundles seda ja sojistas: „Ema, ma ei wääri, kui sa teaksid,“ — ta oli walmis tunnistama. Ema ootas ja ütles siis: „Kas sa ei taha mulle kõik jutustada?“

„Ei, ma ei wõi?“ Samal hetkel tuli Betty, kandikul kohw, leib ja munad. Proua Hardy jättis poja teenimise Betty hooleks ja lahkus ruttu toasti. Mõne suutäie wõtnud, palus Georg, et öde wiiks jälle kandiku ära. Betty oli mures, kuid wend ütles: „Ma ei wõi, polegi üldse näljane, ka ei wääri ma teie tähelepänu. Ütle, Betty, on isa ikka weel oma unenäost mõjutatud?“

„Jah, on küll,“ wastas Betty juure tõsidusega, „ja ta on nüüd nii hea, ta suudles meid kõiki enne araminekut. Willy ütles küll eile, ta usub isa on non compos mentis! ja siis ta ei tahtnud seletada, mis see tähendab; kuid ma arwan, ta mõtleb, isal ei ole kõik päris korras peas.“

Georg naeratas. Siis mõtles ta miinuks ja ütles: „Ei tea, kas ta mulle sellises meeleolus raha annab.“
(Järgneb.)

Briti Wälismaa Piibliseltsi ladu on ülekolitud uude kohta ja asub nüüdsest peale Lai t. 12, Tallinn. Kellel puudub Jumala Sõna, leiab seda seal.

Wiisil: Oh anna tuhat keelt ja mulle. P. 141.

Üks aeg on teistest kõige kallim, See on su kutsumise aeg
Müll' Püha Waim sind hüüab walgem: Oh tule koju, kadund poeg!
Oh pane jeda tähele Ja ära oota homseni!

Küll mitmel wiisil, fagedasti, Su Jumal on sind kutsunud,
Mis mõni kord ka wägewasti Su hinge peale mõjunud; Ta täna
jälle hüüab sind, Mis wastad talle, armas hing?

Wiisil: Jeesus tule minule. P. 59

Jeesus kutsub patuseid, Kes ta kutsmist kuulewad, Neile an-
nab andeks süüd, Kui ta juure tulewad.

Tule siis, oh patune, Nüüd on õnnistuse päew, Armu uks
on pärani, Lahti seisab elu-kaew.

Kartlik hing, miks wiibid weel? Tule, tule julgesti! Wõta
armu armu peal', Siis saad rahu hingele.

Ära mine minust mööda, Armas Jeesuke! Wõta minu pal-
wet kuulda! Nüüd ja alati!

Roor: Jeesus, Jeesus, Sind nüüd palun ma, Siis
kui teistel' armu annad, Anna mulle ka!

Südamest nüüd palun wäga Armu sinu käest, Paranda mu
hinge wiga! Päästa patu mäest!

Toimetaja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Jmub
2×kuus. Makjab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-
misjoni heaks, tellimisi ja kaastöid saata toimetaja aadressil P. Sink. — Päikele
5—7, Tallinn Tellida wõib ka Briti & Wäljam. Piibliseltsiist, Lai t. 12, Tallinna;
sealsamas saada ka igasuguseid piibleid ja piiblosi.

K. U. „Külwaja“ trükk, Keilas 1933.